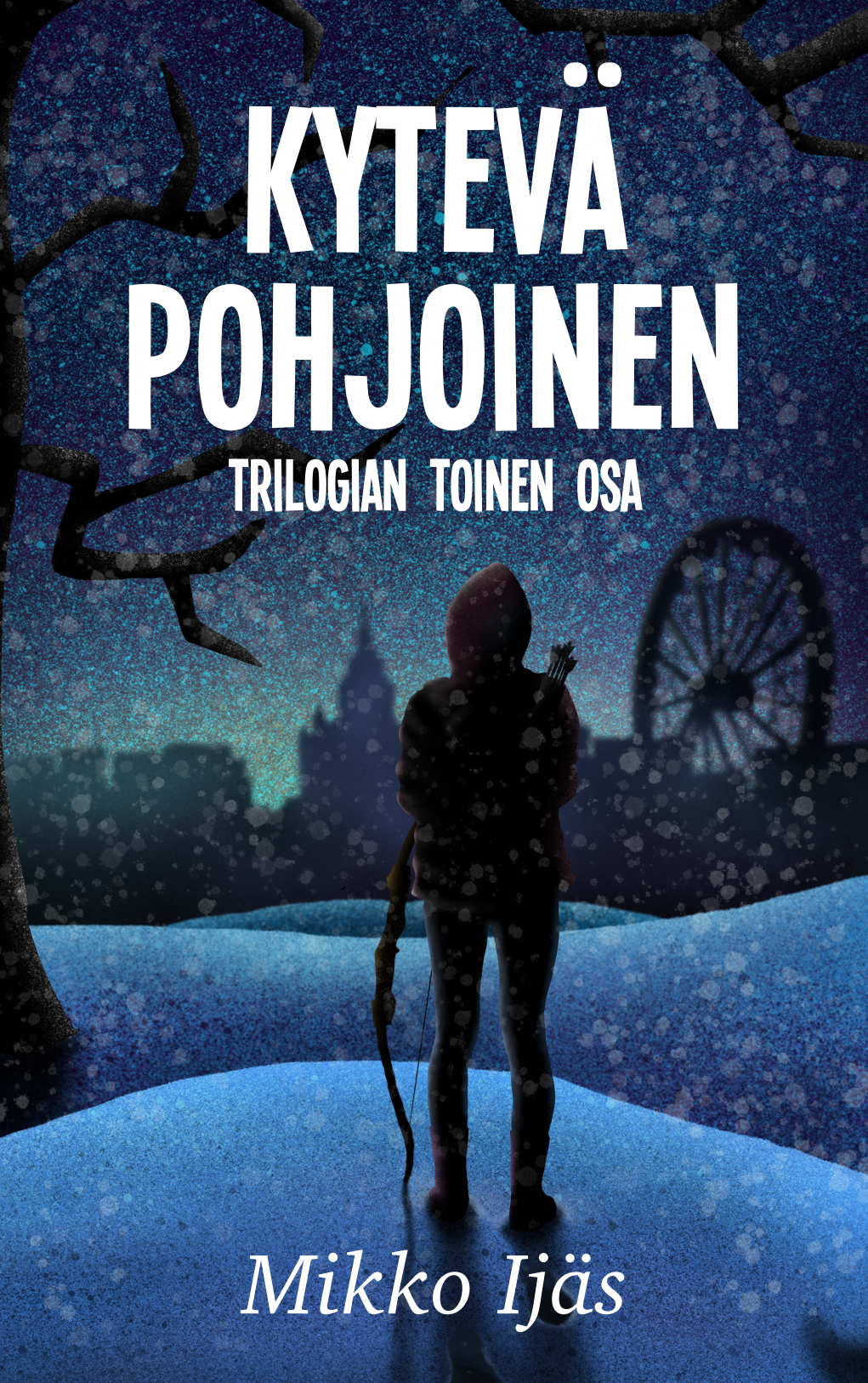

KYTEVÄ POHJOINEN

TRILOGIAN TOINEN OSA

Mikko Ijäs

KYTEVÄ POHJOINEN

TRILOGIAN TOINEN OSA

Mikko Ijäs

BoDTM
BOOKS on DEMAND

Janille,
koska kirkkaimmat liekit sammuvat ensin

Mikko Ijäs
Kytevä Pohjoinen
BoD – Books on Demand

© 2019 Mikko Ijäs

Valmistaja: BoD – Books on Demand GmbH, Norstedt, Saksa

Kustantaja: BoD – Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kansigrafiikka: Aleksi Tamminen

ISBN 978-952-800-870-5

Esinäytös

Ne marssivat pitkänä rivistönä, nykivästi luikertelevana, yönmustana myrkkykäärmeenä, jolle vuosisadan rajuin talvi oli yhtä merkityksetön kuin ihmishenki. Niitä ilmestyi esiin hiipuvan valon takaa tunnelista, kuin satukertomuksen taikaportaalista. Niitä oli vasemmalla ja niitä oli oikealla laidalla, ja niitä oli tien tukkeena, kun yritti puskea läpi tietään katutasolle.

Haulikko ryöppäsi, rungostaan rispaantuneen tuliaseen haulit levisivät ilmaan vajottaen olioita polvilleen, mutta ilman pääosumaa ne nousivat.

Nousivat ja nousivat.

6500 kelvinin sinertävät sävyt muuttuivat suunnattoman stressin alla epäteräviksi, ja yksityiskohdat katosivat sumuun. Alakynsi raapaisisi pian heidän ryhmäänsä, mutta heillä oli ajattelun lahja – sillä he kykenisivät yhteistyöhön, johon hirviöt eivät pystyneet.

Teini-ikänsä kuukausia sitten karistanut, harvaan kasvavalla sänkiparralla punoittavat kasvonsa täplittänyt nuori mies katsoi, miten hänen toverinsa lasautti seinän vierustaan tasatusta kiikarikivääristään luoteja, rojahduttaen olion toisensa jälkeen kylmille metrokiskoille.

”Nyt ammut! Älä lamaannu! Mitä sinä töllistelet!” iso mies karjui ruumiinrakenteeseen sopivalla möreällä äänellään.

Nuoren miehen kädet vapisivat. ”Ei, en osu... en kerta kaikkiaan osu niihin”, hän sanoi katsoen haulikkoaan. ”Am-

mukset leviävät liikaa, ja tämä välimatkakin...”

”Neropatti, juokse lähemmäksi! Näetkö nuo esteet tuolla? Niiden taakse! Mene!”

Jälleen kuului kiikarikiväärin napsahdus; luoti sihahti kuitenkin maalin olkapään yli, osuen sen takana seisonutta hirviötä otsaan.

”Ai muka lähemmäksikö?” hän ihmetteli ääni väristen. ”Seinähulluko sinä olet? En mene enää yhtään lähemmäksi niitä... en kyllä mene.”

”Me tai ne. Niin yksinkertaista se on.”

Tummaksi mössöksi sulautuvat rivit lähestyivät edestä, ja vaikka välillä yksi putosi, tuntui että välittömästi sen jälkeen linja vahvistui kahdella uudella, entistä raivoisammin käyttäytyvällä otuksella.

Hän tarttui vihdoin kourallaan haulikon alapiippuun, tähtäsi summittaisesti kohti Varjolaisketjua ja veti liipaisimen taakse; ripsuksi levinneet haulit raapivat kolmea tai neljää. Ne horjahtivat uusia punaruusukkeita ihoonsa saaneina, mutta eivät kellistyneet.

”Uudestaan!” mies vieressä yllytti viimeistellessään taas uuden hirviön kiväärillään. ”Uudestaan! Tarvitsemme lisää aikaa!”

Olkapäälihakset turtuivat puuroksi, kun kaaoksesta syntynyt Varjolainen upotti hampaansa ihmislihaan hänen takanaan. Tuon miehen kiikarikivääri putosi lattiaan tunkki kalahtaen, ja tämä vajosi, kun keltahampainen olio kalvoi kireäksi pingottunutta ylävartaloa.

”Apua! Ammu se piru pois!” mies korisi. ”Ammu!”

Haulikon piippu työntyi Varjolaisen niskaan. Etusormen käskytyks repäisi sen kallon silmänräpäyksessä muodottomaksi möykyksi, kun nahkanpalat, veret ja suonet kuorruttivat inhasti miehen, jonka ei pitänyt kaatua vielä.

”Julius!” Hän sanoi. ”Voi helvetti.”

”Toinen”, verellä kasvonsa sotannut mies sanoi irvistellen.

”Se oli toinen.”

”Taskussasi...”

”Ei. Tuhlausta.”

”Ei se ole tuhlausta – se on toivoa.”

”Onko niillä eroakin?”

Sitten haulikkoa kannatellut nuori mies liu’utti ystävänsä parkatakista sivuvetoketjun auki ja nosti sen taskusta injektioruiskun käsilleen. Tämä hipaisi yläsäädintä ruiskauttaen putkilosta ulos yhden tummansinisen pisaran. Neulan kärki painui vasten käsivartta, samalla kun uusi vihollisaalto teki tuloaan asemalle.

”Et sitten epäröi hetkeäkään, jos... Helkkari, kuulitko sinä?”

Kun hän nyökkäsi vastauksensa, liike puuroutui kipeistä olkapäälihaksista ja syvästä vastentahtoisuudesta.

* * *

Takaportaisiin ilmestyi mies, jonka läsnäolo hunajanvaalea, koleassa valossa lähes kullankeltainen tukka tiheissä askelkuvioissa heilahdellen oli kuin höyryävää, lämmintä vettä hampaita kalisuttavassa kylmyydessä.

Tämä hullu vaaleatukka laskeutui vasen polvi edellään maahan, tehden zeniläisen keskittyneenä oikeasta silmästään viirun. Hengityksen höyry taukosi. Mies malttoi vielä laskelmoivasti odottaa, vaikka tiesi varmasti, että kymmenien olioiden lauma ei pelaisi hänen pelejään.

APILAS – olalta laukaistava raskas kertasinko – ampui pesästään viiden kilon ammuksensa. Varjolaisryhmän keskelle tähdättynä hurjan tulivoimainen kuti sai aikaan suurim-

man yksittäisen hävityksen, minkä hän oli koskaan nähnyt; saastaiset oliot muuttuivat kuin peukalon napsautuksesta tumman pilven seassa matkaaviksi irtopäiksi, -jaloiksi ja veren tahrimiksi ruumiinosiksi, jotka kimpoilivat Sörnäisten metroaseman kusenkeltaisilta seiniltä.

”Sinko...”, hetki sitten purrun miehen tuskainen irvistys vaihtui mitä säteilevimpään hymyyn. ”Olet kyllä ihan kajahtanut, senkin kiiltävätukkainen sekoboltsi. Maksimaalinen suoritus.”

Atleettisen lihaksikas mies viskasi tyhjäksi ammutun singon käsistään punaiseksi kuorruttuneille lattiapaneeleille. ”Tuo oli alun loppua.”

”Iso hyttynen tuossa pääsi tuikkaamaan meikäläistä, mutta hätistimme sen jo tiehensä. Sinä tuhositkin jo pesän.”

”Yhden niistä”, lihaksikas mies haroi puhuessaan keskipitkän, likaisensekaisen hiuspehkonsa etummaisista punoittavien korvanlehtiensä taakse. ”Olen pahoillani...”

Mies nosti sormensa tyyneästi voitonmerkkiin.

”Voi perhana... Mitä me teemme?”

”Kyllä minä... kyllä minä vielä pärjäilen.”

”Tarkoitin tilannetta kokonaisuutena”, singolla ampunut mies maiskautti huuliaan. ”Mutta sinun tilaasi koskien...”

”Teet sen sitten välittömästi. Kuulitkos? Välittömästi, ilman epäröintiä. Kuuletko sinä, mies? Mies! Naamasi muistan, mutten nimeäsi. Haluan kuulla sen.”

”Max,” hän sanoi nyökäten vakavana. ”Kasper! Lataa Remington. Siihen menee kahdeksan? Niinhän? Onhan sinulla vielä, mitä laittaa lippaaseen?”

Poika avasi kohmeisilla sormillaan takkinsa taskun, nauttien sinkohyökkäyksen tuomasta aikalisästä. ”Kymmenen, yksitoista... Puolitoista lippaallista?”

Max nyökkäsi slaavikykyssä. ”Ammuin APILAKSEN ai-

nokaisen. Minulla on onneksi pisla, jota kyllä vielä tarvitaan katutasolla.” Samalla tämä pyyhkäisi otsaltaan kämmenselkäänsä kylmää hikeä. ”Entä Juliuksen tilanne? Pystytkö kävelemään?”

”Pystyn, olkapäätä polttaa, eikä jalkoja, mutta mitä aiempiin tapauksiin tulee, se piru leviää kuin rattopojan klamydia”, Julius vastasi aikailematta hammastaan purren. ”Tämä Julle pystyy perhana kävelemään, ja hölkkäämäänkin. Kirmaan vielä ne pyörryksiin.”

”Uhoaminen ei pue sinua”, Max toppuutteli. ”Eteenpäin, kun on vielä lääniä, mihin edetä.”

Pysähtyneet liukuportaat tuntuivat loputtomilta, kun päämäärän ylle kietoutui sakea hämäryys. Mitä ylemmäksi nousi, sitä vetoisempi ilma vyöryi kasvoille. Tunnelin perukoillakin hengitys höyrysi, mutta pinnalla heitä odottaisi vastustaja, jonka vain aika saisi taipumaan uutta elävää luovalla mahdolliaan.

Sörnäisten metron sisäänkäynti oli päällystetty rajua ylivoimaa vastaan käydyn taistelun karmaisevilla lopputuloksilla. Ystäviä, tovereita, uskottuja; lähellä kuusenvihreää roskapönttöä makasi maitoviiksinen, tuskin täysi-ikäinen Mikael, jonka käden päällä kasvojaan kylmään asvalttiin painoi Joonas – nuori mies, joka oli solminut kengännauhansa aina umpisolmuun.

”Pitäkää katseet sivuilla, eloonjääneiden varalta”, Max komensi.

”Helvetin esikartano, se tämä on”, hän sanoi hiljaa itselleen. ”Tunsin monet näistä ihmisistä ensimmäisestä viikosta. Ja nyt tuntuu, ettei heitä koskaan olisi ollutkaan. Miten tämä tällä tavalla räjähti kasvoillemme?”

Max taputti miehen olkapäätä. ”Mutta he sentään pääsivät pidemmälle kuin useimmat – paljon pidemmälle. Jos se nyt

yhtään sinua lohduttaa.”

He säpsähtivät paikoilleen, kun tuskainen huuto korisi, särkyen kristallinkirkkaaseen pakkasilmaan kilahteleviksi kai’uiksi, selkäpiihin karmivasti tunkeutuen.

Max repäisi vartalonsa juoksuun, eikä edes taakseen katsonut.

”Mutta... mutta Julius...”

”Pah, minä pärjään! Mene siitä kohti pelottavaa karjuntaa! Kuka tässä on onnekas paikoilleen jäädessään!”

Julius nyökkäsi, ja nielaisi – kaikella ylpeydellään.

Hän ei tiennyt oliko silloin maanantai, tiistai vai perjantai, sillä viikonpäivät ilman kalenteria olivat sumentuneet yhdeksi merkityksettömäksi röykkiöksi, oli vain elämä ja kuolema, kaksi vallitsevaa tilaa. Nuori mies tiesi sen sijaan, että sinä päivänä kylmä rutisti jo ennestään puristavaa otettaan tiukemmaksi, ja kun he juoksivat, tuntui se keuhkoissa hileisen ilman vuoksi raskaammalta kuin syyskuussa. Puhumattakaan siitä, että tukikohdassa vietetyt pysähtyneet kuukaudet olivat laiskistaneet häntä.

Kuin myös unelma toisenlaiseudesta, joka oli riippunut verisessä pussissa heidän edessään.

Rakennuksen kulmalta käännettyään hän näki Maxin, joka ampui karjuen, naama vihasta vääristyneenä pistoolinsa viimeisiä olioihin, jotka istuivat tyhjentyvän ruumiin päällä, herkutellen jokaisella grammalla kallisarvoista veden, veren, punasolujen ja jonkin selittämättömän, ja nyt jo ehkä pakenevan yhteensulautumaa.

”Toivo ei tukahdu”, hän sanoi, kääntyi ja juoksi karkuun minkä jaloistaan pääsi.

Noora

*Älä hengitä... keskity... vedä jännettä taaksepäin... tähtää...
tuolla lailla. Hyvä. Hitto, että on kylmä... näpitkin jäätyvät...
Oravako tuolla kiipesi? Keskity...*

Polvilleen puuteriin langennut tyttö hengitti vielä hetken höyry suusta ilmaan nousten, kunnes maailmasta ympärillä tuli hiljainen kuin aamuinen talvimetsä.

WOOOSHH!

Kuurakukkulalla kovaa maata nokkinut mustavalkoinen lintu kaatui kyljelleen. Hyytävää ilmaa halkonut nuoli oli uponnut höyhenistön läpi sen elämää ylläpitäviin elimiin. Poissa, unohdettu.

Onpa hiljaista...

Kapeakasvoinen teinityttö kampesi itsensä polviltaan täyteen pituuteensa, rahnustaen eteenpäin pehmeä maaperä talvikenkien alla narskuen. Ohut lumikerros muotoutui kuin soutuveneen halkoma vedenpinta. Nuoliviini selässä notkui ja heilui kylmän kangistamien askelten tahdissa.

”Kuuleppas, herra harakka... Vai rouvako sinä sittenkin olet? Mistäpä minä sen tiedänkään... ai niin, koirailla on pidemmät pyrstöt”, Noora puhui itseksensä, ja nosti kuolleen linnun koivistaan silmiensä tasolle. ”Mutta ei... tämä on harmaampi. Se on varis, sen on pakko olla, elleivät harakat ole harmaantuneet.”

Noora räkätti keskellä hiljaisuutta. *Voi hemmetin hemmetti! Vitsailen täällä minisiperiassa itseni kanssa, varmaankin*

kahdeksankymmenen asteen pakkasessa... Kiertääköhän veri aivoissani enää ollenkaan?

Noora upposi syvemmälle tomaatinpunaisen parkatakinsa huppuun, tuntien keinoturkiksen kutittelevan pakkasesta herkistyneitä poskia. Tänään ei juurikaan tuullut, mutta kylmyys tuli silti vieraisille kolmen vaatekerroksen ja puuvillasekoitteisten lampaannahkahanskojenkin läpi. Sormia kipristeli, huulten yllä kimalsi vetinen räkäkerros, josta valui silloin tällöin klimppi tai kaksi suupielille.

Espoon Suurpellossa kulki riveittäin pakkaslunta oksissaan kantavia kuusipuita, ja valkoisuuteen kääriytyneitä luontopolkuja. Puoli kilometriä talsimalla pääsi kerrostaloille, joiden pihoilta kuului usein arvoituksellisia ääniä. Se oli yleensä Varjolaisten tavallista hiljaisempaa vaikerrusta, kun ne nälissään poukkoroivat etsimässä ravintoa – ja nyt niille kelpasivat jo eläimetkin. Sama pienriista, mitä Noorakin metsästi. Oli hassua ajatella, että mokomat hirviöt ottivat ravintoa samasta lähteestä.

Laukauksiakin ammuttiin joskus, mutta se tuntui muuttuvan jatkuvasti harvinaisemmaksi, sillä ammusvarannot eivät kasvaneet puissa.

Oliot käyttäytyvät talvella eri tavalla... ne ovat... taantuneempia? Voivatko nekin kuolla ravinnonpuutteeseen tai kylmään? Enpä tiedä... se olisi jotenkin epäloogista, mutta toisaalta... onko tähän tilanteeseen olemassa opaskirjaakin? No ei ole, sillä me vasta kirjoitamme sitä.

Noora viskasi kaulahöyhenistään punertuneen varpuslinnun olkalaukkuunsa, läpsien kämmenpohjansa puhtaiksi valkoista lunta niihin pyörittäen. Hän veti raikasta ilmaa sisäänsä, ja tunsi keuhkojensa muuttuvan kristalliksi, kunnes henkäisi höyrylaivueen siniselle taivaalle, joka oli tänään terävää ajatustakin selkeämpi.

Tyttö koputti ränsistyneeseen oveen kolmesti, väänsi kahvasta, ja astui sitten varjonhiljaisesti sisään koputeltuaan lumet saapikkaistaan ruopiintuneelle betonikorokkeelle. *Tyypillistä... jälleen kerran yksi avoimien ovien päivä.*

Hän oli tullut vuosikymmeniä sitten rakennettuun rentukankeltaiseen rintamiestaloon, jonka pienessä olohuoneessa kipuili viimeisiään vetelevä takkatuli. Haaleasti lämmittävän liekin tanssi piirsi röpelöiseen seinään kiikkutuolissa kyhöttävän vanhuksen siluetin.

Noora tarkkaili, miten uinujan pää nojasi lievästi vasemmalle tämän nukkuessa.

Hän ujutti nuoliviinen hiljaa selästään, laskien vastakaarijousen varovasti puulipaston päälle ovensuussa. Tytön sormet säätivät turhan lyhyeksi vähä vähältä liukunutta viinen nahkahihnaa pidemmäksi, mutta hanskat kädessä toimenpide tuntui kömpelöltä suorittaa. Sisälläkin oli niin vilpoinen, että kaikki lämpö oli tervetullutta.

”Saitkos mitään?” kuului toiveikas, kimeä ääni hänen takaansa.

Noora kääntyi kohti kullanruskeita silmiä, ja nosti ylpeänä variksen khakin värisestä olkalaukustaan tömäyttäen sen piirongin päälle. ”Yksi varis vaan istui aidalla...”, Noora hyräili samalla kun tyttö pujotti lampaannahkahanskoja kädestään.

”... silivati seilaa, silivati seilaa, sekin lensi pois!” poika lauloi hymyillen.

”Lensi suoraan pataan, näin ikään”, Noora jatkoi heleästi. ”Luulin muuten aina pienempänä, että siinä laulettiin sillivati seilaa, eikä kukaan ikinä edes korjannut minua. Luultavasti siksi, että se oli niin typerän hauskaa.”

”Sillivati? Oikeastiko? Ihan hölmöä!”

”Sitä en kiellä.”

Noora katsahti uinuvaa vanhusta syrjäkareillaan.
”Nukkuu vieläkin?”

”Jeppistä,” Otso sanoi. ”Heräsi tuossa välillä ehkäpä minuutiksi, höpötteli jotain itsekseen, kunnes nukahti uudestaan. Vähän kuin historian opettajamme, rouva Heljasvaara. Hänellä oli tapana kertoa monnisodista ja nukahdella kesken kaiken minuuteiksi. Jotkut tökkivät sitä lyijykynillä ja silti se vain kuorsasi kuin mikäkin mursu.”

”Hunnisodista?” Noora korjasi virnistellen.

”Eikun niin!” Otso myönsi. ”Heljasvaara tosin jäi eläkkeelle viime keväänä, juuri ennen kuin tämä tapahtui.”

Eläkepäivät potkaistiin sitten rattoisasti käyntiin nykyelämän hunnisodilla. Missä tuokin nainen nyt lienee? Noora ajatteli.

Kylmettynyt tyttö käveli huurtuneelle ikkunalle, jonka valkoinen kehys päällystyi kimaltelevasta lumesta. Veri alkoi kohista hänen suonissaan kuin lämpöpatterissa, kun hän katsoi mykistävää näkymää; ilmaan oli muodostunut kangasmainen alue, joka näytti ilmaan jäätyneeltä kvartsi-verholta. Noora nosti sitä katsellessaan takkinsa kauluksen nenälleen puhaltaen sen sisään lämmintä hengitystään. Laimea efekti, mutta parempi kuin ei mitään.

Kaakosta seitsemisen tuntia sitten noussut aurinko oli jo laskeutumassa levolle lounaassa. Heikkojen säteiden kellerrys heijastui harmaista silmistä, kun tyttö tuijotti ulos räpsyttelemättä.

”Tulee taas yksi hullun kylmä yö”, Noora totesi katsahtaen samalla vuolukivisen kulmatakan vierustalle, jossa puupino oli madaltanut viime päivinä uhkaavasti. ”Odotas, niin käyn katsomassa miten paljon meillä on vielä loppoa.”

Otso nyökkäsi.

Noora painui aikailematta punainen, puoliksi poltetulla lämpökynttilällä täytetty lyhty käsissään pimeään kellariin. Sen sisimmässä seisoi neljällä pyörällään syvänsininen aggregaatti, jonka bensiinisäiliön korkin hän kiersi auki. Noora kuljetti varovasti lyhtyään lähemmäs ja kurkisti tankkiin.

Voi ei... säännöstelemälläkään bensa riittää hädin tuskin pariaksi viikoksi, hän ajatteli suutaan rypistäen. Minun on varmaan pitkästä aikaa imeskeltävä letkulla tankkeja, ja etsittävä puuta vähän kauempaa. Hitto, maistan vieläkin huulillani bensa – ei pitäisi imutella kuin seiskaluokkalainen ensitreffeillään. Tankkien luukut tapaavat vain tätä nykyä olla tuhdin jääkerroksen peittämiä, eikä temppu toimi kaikkien mallien kohdalla. Tankit varmaan sijaitsevat eri kohdissa koreja tai jotakin.

Vatsa murahteli. Hän taputteli jatkuvasti ohentuvaa navanseutuaan. Takamus oli latteentunut ja kasvot terävöityneet poikamaisiksi. Ensimmäistä kertaa epätasaisten vatsalihasten kärkevät säikeet olivat tulleet esiin rasvan alta, mutta tyttö inhosi katsella niitä; ne olivat laihelehtivien merkit, eivätkä mitali vahvuudesta. Noora tunsu itsensä kuihtuneeksi ja häpeällisen voimattomaksi. Tuntui että tämä lisääjälle venynyt jalkapallopele saattaisi päättyä vastustajan yhteen onnistuneeseen vastahyökkäykseen, kun itse oli jo räätiväsynyt kaikesta juoksemisesta.

Ja täällä me neropatit vielä viestitämme piipusta tupruavalla savulla, että tulkaahan hakemaan. Minkäs teet, kun muuten perse jäätyy kalikaksi. Onneksi useimmat selviytyvät käyttäytyvät kuin kunnon suomalaiset, ja pitävät etäisyytensä.

Hän sulki ajatuksissaan aggregaatin tankin, huokaisi ja kapusi hämärässä ne vaarallisen kapeat rappuset ylös. Otso oli sillä aikaa istunut käsinkudotulle, puuvillaiselle rahille

uniltaan heränneen vanhuksen viereen.

”Noora... oletko se sinä?” vanha nainen sanoi karhealla, vaivoin kantavalla äänellä. ”Ai... mutta ulkona onkin jo pimeää... tulitkin takaisin...”

”Jälleen yksi yö laskeutuu”, Noora sanoi toteavasti. ”Kerttu, sinun on varmaankin jo nälkä? Sain pyydettyä variksen, laitan sen kohta –”

”Nälkä? Ei...” Kerttu rahisi kuin ikivanha ovi. ”Ei ole nälkä. Mutta ehkä vettä ottaisin...”

Noora ja Otso katsoivat toisiaan.

”Mutta et syönyt eilenkään juuri mitään”, tyttö sanoi tarttuessaan harmaaseen, neliökuvioiseen puuvillahuopaan Kertun polvilla kiskaisten sitä ylemmäs, melkein naisen hartioille, kun Otso kipitti laskemaan kymmenen litran muovikanisterista vettä koivupuusta koverrettuun kuppiin.

Kerttu kosketti tyttöä hellästi ranteesta hiekankuivilla sormillaan. ”Noora... sinä se vain olet vielä täällä... kun omat lapseni minut tänne hylkäsivät, samoin lapsenlapset. Yksinäisyydessä elelin mieheni kuoleman jälkeen, ja siihen totuin, enkä ymmärtänyt, että voisin vielä lipua illassa kohti yötä jonkun kanssa... iltahan on niin kamalan pimeä, mutta sen vihoviimeinen valokiila kaunis... hyvinkin kaunis – se on niin elinvoimainen ja pyristelevä, kun sen hohde osuu silmiini, ja minä pakahdun.”

Noora nielaisi.

”Kerttu... Hienoja sanoja, mutta en nyt oikein ymmärrä, mitä sinä yrität minulle sanoa...”

”Et ymmärrä, et”, nainen mutisi rintakehän noustessa ja laskiessa säännöllisessä tahdissaan. ”Kaikkea ei kuulu aivoilla ymmärtää, lapsi hyvä. Tässä maailmassa on asioita, jotka tuntee tietämisen sijasta. Vanhaa tietoa, sitä, minkä tekniikka on tukahduttanut. Me fiksuimmillaan olemme

Pohjoinen on sammunut, mutta toivo kytee.

”Hautasin jotain syvälle, enkä tarkoita sillä ihmisiä tai Varjolaisia. Hautasin tunteen, jonka käsittelemiseen minulla ei ollut aikaa tai paikkaa, saatika tilaa yhä ahtaammaksi kutistuvassa sydämessäni.”

Kolmen kuukauden kuluttua Sammuvan Pohjoisen tapahtumista Suomen saartaa historian kylmin talvi. Helsingin hohtavilla hangilla vaeltaa yhä sydämettömän julmia entiteettejä, petollisen hiljainen maailma on ääniään ja kolkkoja autiotalojaan vaarallisempi. Yllättävät uutiset seuraavat toisiaan, samalla kun pääkaupungin tuulisilla katoilla heitä tarkkailee aseensa linssin läpi jokin, jolla ei ole nimeä, kauniita kasvoja tai hävittävää – vai onko? Epätoivon alla syntyy uusia liittoumia ja tuskaisia mentyksiä, mutta myös pilkahdus paremmasta.

Kytevä Pohjoinen jatkaa aiemmassa kirjassa yhteen päätyneen ryhmän matkaa. Hahmovetoisessa Scifissä vahvat persoonallisuudet kolahtavat toisiaan vastaan, kun työstämättömistä tunteista syntyneiden muurien läpi runnotaan kuin huomista ei olisi.

ISBN 978-952-800-870-5

KL 84.2

www.mikkoijas.fi

Kansigrafiikka: Aleksi Tamminen

9 789528 008705